

Lapos, homokos földön, szétszórt, meggondolt tüzek.
Az emberek, mindegyik a kijelölt helyen.
A tüzek és az emberek, a földön, egyenként és közel.
A karjukat összefonják a mellükön és kígyószínűek.

MILYEN VOLT AZ ENGESZTELŐ NAP A JERUZSÁLEMI SZENTÉLYBEN?

Milyen volt a „halk szelíd hang”, a várakozás csendje, a remény, hogy a nap végére a vörös gyapjúfonál kifehéredik?

„Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” (Ésa 1, 18)

A „halk és szelíd hang” a világ visszatartott lélegzete, melynek hallatán a bűn még idejében, a nap és a máglya melegétől remegő levegőben magára ismer, és azt teszi, amit ilyenkor soha nem tesz: eltorzult arccal üvölt. Ekkor a falak megremegnek, mint az ember, a levegő és a legyek. Keleten a fehér falak, délen a vörös sziklák. A meleg monoton, az erő vörös, az irgalom hófehér.

PASOLINI: MÁTÉ PASSIÓ

Alkalmatlan arcok, alkalmatlan zene. Rossz fogak közül való szó. Mosolyogni képtelen, a Vezúv alatti síkságon, a földön térdepel és két tenyerét antennaként kitarja. Kár, hogy lejárt a próféták ideje. Jó az, ha lekerekítenek valamit. Gyorsan forgó kerék a szív. Én magam is valami körül forgok, egocentrikusan.

A nagy fény keletről jön, annyira, hogy a három másik oldalt színesre festi. Pasolininál a nyugati oldal, mintha az előző napnyugtából maradt volna.

A filmen, a Szentírás betűinek fogyása a vékonyodás folyamatában figyelhető meg. A betűk először élesek, még örülök is, hogy tisztábbnak látszanak, jól olvashatók, de itt nem áll meg a dolog, mert a hajszáléles betűkből ki-kimaradozik a festék, és csak olvashatatlan törmelék marad.